

Omladina,

to je uzdanica svakoga naroda. Još su naši stari gororili: „Na mlađima svijet ostaje.“ Kakva je omladina takav će biti i cio narod. A omladina je opet onaj dio naroda, koji najviše gramzi za knjigom i čitanjem, a da ne gleda šta uzima u ruke.

Da i ovaj put budemo našem narodu u pomoći, evo izdajemo jednu lijepu kitu ponajljepšega štiva, koje će — nadamo se — naša omladina, a i stariji, objeručke primiti i na dušak pročitati.

U ovoj maloj zbirki, sabrasmo ti, rode mili, najljepše biserje omladinske književnosti, primi ga svesrdno, kao što je i iz sveg srca sabirano za tebe.

Čitaj ga i koristi se njime, a dao dragi Bog, da ti i ovo djelce bude na vječnu i vremenitu sreću.

Uredništvo D. K.

zknj.org.rs

Ezopčice.

Priče za kat. mladež.

1. Seoski knez i Bog.

Bio nekoć neki seoski knez, kojem dragi Bog nikad nije mogao sa vremenom udovoljiti. I zato je on uvijek mrmljao na Boga.

Bogu to dosadi i rekne mu: „Slijedeće godine ti ćeš određivati vrijeme.“ I zbilja. Knez je lijepo određivao naizmjenice, lijepo vedro vrijeme i kišu. Sve je lijepo raslo. Ali kad je došlo do žetve, bili su svi klasovi prazni, jer knez nije mogao dati sve-mogući Božji blagoslov, bez kojega, i uz najpovoljnije vrijeme, nema punog klasja, ni jedrog zrnja. I od tog doba bilo je knezu uvijek dobro vrijeme onako, kako je to dragi Bog dao.

Zato budimo zadovoljni s onim, kako dragi Bog odredi, jer kao što kaže sv. Pavao: „Niti je šta koji sadi, niti koji zalijeva, nego koji prira-
stanje daje — Bog.“

2. Jež i zmija.

Jednoć bijaše posve zločesto vrijeme; velika mećava stigne putujućeg ježa. „Bože! kamo ću ja sada!“ reče u sebi.

Nedaleko zapazi jednu duplju i nakani se tamo sakriti. Ali u duplji leži zmija i nepušta ga unutra. „Draga zmijo! smiluj mi se, vidiš kako je zločesto vrijeme stiglo mene siromašnog putnika. Ako me u svoj stan ne pustiš, morat ću na ravnom polju poginuti.“

„Rado bih tvoju molbu uslišala“, odvrati zmija, „ali u mom malom stanu nema mjesta za dvoje.“ — „Ah pusti me ja ću se u jedan kutić stisnuti, samo da na ovoj mećavi ne poginem.“

Zmija se dade nagovoriti i pusti ježa u svoj stan. Za kratko vrijeme prestane vjetar i mećava. Jež se otkravio i počne se u duplji rastezati. „Što radiš, zapita zmija. „Šta se širiš i bodeš me svojim iglama?“ — „Hm, komu je tijesno neka ide napolje,“ odgovori jež.

Zar ne kako je ružna nezahvalnost!

3. Hrast i trska.

Debeo i jak hrast smijao se vitkoj i slaboj trski: „Što tako dršćeš i savijaš se pred svakim vjetrom?“ Trska je samo šutjela i mirno trpjela hrastovu porugu, a strašna bura odluči, da je obrani. Ona se podigne svom silom, spopadne hrast, izvali ga i svali na tle; vitka pak trska ostane na svom mjestu.

Kloni se zla, da te ne savlada.

4. Dva pluga.

Od jednoga istoga komada željeza i u jednoj istoj kovačnici bila su skovana dva pluga. Jedan je od njih dospio u ruke zemljodjelcu i odmah pođe na posao, drugi se dugo bez koristi potezao u trgovčevu dućanu.

Nakon nekoga vremena dogodi se, da su se oba zemljaka opet sastala. Plug, koji je bio u zemljodjelca, sjao se kao srebro te je bio pače još ljepši nego u vrijeme, kad je upravo izišao iz kovačnice, dok je plug proležavši bez svakoga rada u dućanu potamnio i rđom se pokrio.

„Kaži molim te, od čega se ti tako sjaš?“ upita zarđali plug svoga starijega znanca. „Od rada, drago moje,“ odgovori taj, „a što si ti zarđao i ružniji postao nego što si bio, to je zato, što si sve vrijeme proležao ništa ne radeći.“

Koji rade, njima i Bog daje.

5. Mrav i golub.

Žedan mrav pio je na jednom izvoru, pa se nekako omakne i dođe u veliku pogibao, da se utopi. Golub sjedeći blizu izvora na drvetu smotri to sažali mu se, pa baci s drveta jedan list, po kojem se mrav zbilja izbavi iz pogibelji.

Malo za tim dođe lovac, i opaziv goluba, uzme ga na nišan, da ga pogodi. Mrav je sve to gledao, i da njegov izbavitelj ne zaglavi, ugrize lovca za nogu tako, da se onaj pomakne i promaši cilj. Na tu se buku golub prene i odleti.

Ljubav se ne vraća, nego ljubavlju.

6. Konj i jelen.

Dok je još bio sasvim slobodan, pasao je konj uvijek na nekoj livadi, pa ju je već posve smatrao svojom. Dugo mu je to zavidio jelen, pa se napokon osilio i zahtijevao, da mu odstupi polovicu livade. Konj se na to strašno razljuti, i da mu se osveti, zovne čovjeka u pomoć. Ovaj se odmah obreče, da će mu pomoći, ali samo onda, ako se dade zauzdati i zajahati, pa da jelena lakše i brže može progoniti. Konj na to pristane i dopusti, da se na njega metne uzda i sedlo i da ga čovjek zajaše.

Ali tek što je čovjek upoznao njegova svojstva, odmah je počeo o tome misliti, da ga sebi pokori. Mjesto da leti dakle za jelenom, tjerao ga je k svojoj kući i nije ga više puštao na slobodu, nego ga je upotrebljavao za voženje, jahanje i oranje.

Bez svoga zla nikom ne naudi.

7. Čobanče i vuk.

Na kraj sela čuvalo čobanče stado ovaca. Kako je bilo obijesno ono prevari seljane vičuću: „U pomoć, u pomoć! Evo vuka!“ A kad su mu ovi pohitjeli u pomoć on im se u brk smijao. Ova mu šala dva-tri puta pođe za rukom.

Nego jedamput zaista dođe vuk. Čobanče je onda u smrtnome strahu, na sva usta vikalo: „U pomoć, u pomoć! Evo vuka!“ Ali seljani više nijesu marili za njegovo zapomaganje. A vuk videći da se nema koga bojati, raskida i poždere pola stada.

U laži su kratke noge!

8. Svoje glava žaba.

Dvije su žabe prebivale u susjedstvu, jedna u velikoj močvari, a druga uz put u maloj barici. „Hajde k meni,“ reče ona žaba, što je prebivala u močvari, „ovdje ćeš živjeti i sigurnije i ugodnije a imaš dosta i hrane!“ — „Ne ću! odvrati druga joganasto. „Ne mogu nikako da ostavim mjesto, na koje sam se već tako navikla.“

Nekoliko dana poslije pregaze ju kola u njezinoj barici.

Rado slušaj savjete stariji i pametniji!

9. Muhe i med.

U stanarice bio velik lonac meda, a muhe navale na nj, da se oslade.

Kad su već site bile i htjele da odlete, osjete, da im med čvrsto drži krila i noge. Umirući, ovako uzdahnuše: „Ala smo bile lude i glupe, da za tako kratak užitak žrtvujemo život svoj!“

I najslađi užitak ima žalac u sebi.

10. Vuk i čobani.

Čobani zaklaše jagnje, ispekoše ga te se s njim pogostiše. Prolazio mimo njih vuk i videći ih kako se časte, reče poluglasno: „Koliko bi vike i graje napravili da sam ja to učinio, što vi!“

„Čuješ prijane,“ odvrati mu jedan čoban, koji je to čuo, „mi trošimo svoje, a ne tuđe!“

Svoje ne daj, a tuđe ne diraj!

11. Stari i mladi rak.

Stari rak reče jednom svome sinu: „Ama zašto ideš tako šepavo i natraške? Vrlo ljepše i pristojnije bi bilo, kad bi upravo naprijed išao!“ Mladi rak ovako odgovori: „Pravo imaš oče, ako mi покаžeš kako treba, obećajem da ću odsele uvijek tako ići.“ Stari rak je međutim uzalud pokušavao, nije mu nikako uspjelo.

Dobar primjer, najbolji odgojitelj.

12. Dvije žabe.

Nekog veoma suhog ljeta presahnu jedna bara, i žabe, koje su u njoj bile, moradoše se drugamo seliti. Dvije, između njih, dođu do jednog dubokog zdenca (bunara), u kojem je još bilo obilno vode.

„Evo gle,“ poviče jedna, „kud ćemo dalje? Hajde, da skočimo unutra!“

„Čuješ,“ odvrati druga, „lako je skočiti unutra, ali ako i taj zdenac presahne, kako ćemo onda izići na polje?“

Štogod preduzmeš, čini promišljeno.

13. Jarčić i vuk.

Kako su jarčići obično nemirni i obijesni, tako se jednom zgodom popne jedan jarčić na kuću. Opazivši vuka gdje pokraj kuće prolazi, stade ga svakojako ružiti i grditi. Na to će mu vuk: „Kukavice jedna! ja zaista čujem što ti govoriš, ali ipak ne grdiš me ti, već ta visoka zgrada na kojoj stojiš!“

Dobro mjesto, dobra zgoda i kukavcu srca poda.

14. Patka i žaba.

Došla patka do bare, u kojoj je bilo više žaba, pa im stala govoriti, kako treba da zavlada svijetom ljubav, mir i sloga.

Slatkim je riječima dokazivala, da ima svatko pravo da živi slobodno, pa da nitko nema prava da tlači druge. Dokazivala je patka nadalje, da na tom svijetu ne će biti dobro, dok ne bude među nama prave ljubavi, sloge i mira; s toga treba da se svi stvorovi pobrate, prijatelje i kao prava braća živu.

Slušale ju žabe radosno, slušale su njezine slatke riječi, njezinu krasnu besjedu, pa kad je svoj govor izgovorila, skoči povjerljivo jedna mala žaba do patke, da ju poljubi; ali patka ju pograbi i pojede. Tako čine i mnogi ljudi: Lijepo govore, a lopovski rade.

Što rekneš ne poreci!

15. Vuk i lisica.

Vuk i lisica se dogovore, da će zajedno loviti. Vuk će loviti a lisica čuvati. Vuk uhvatio nekoliko prašćića, donese ih lisici i opet se vrati. Za to vrijeme pojede lisica prašćiće.

Kad se vuk vratio, zapila lisicu, gdje su prašćići, a ona reče, da ih je netko ukrao. „Ako ne vjeruješ, ja ću ti se zakleti sa zamkom, ali moraš i ti.“

Kad su došli tamo, lisica digne šapu i reče: „Ako sam ja pojela, sapela me ova zamka.“ I polako spusti nogu. Vuk reče to isto i lupi šapetinom po zamki, koja ga odmah uhvati.

Kad s lukavim čovjekom posla imaš pazi na sebe.

16. Ugljenar i bjelilar.

Neki ugljenar stanovaše i tjeraše svoj zanat u vlastitoj kući, koja je bila veoma prostrana. Stoga ponudi svom prijatelju bjelilaru, koji je opet imao jako tijesan stan, da se preseli k njemu, gdje će imati više prostora, a u skupu biti će im i kućanstvo jeftinije.

„To mi je posve nemoguće,“ odvrati mu bjelilar, „mi ne možemo nikada zajedno stanovati, jer što bih ja obijelio i očistio, ti bi to sve odmah zacrnio i zamrljao.“

Svoj k svomu!

17. Vrabac i mačka.

Neki stari vrabac poučavaše svoje mlade vrapčice, kada su okrilatili, kako da sa ponašaju i kako da žive u svijetu, pa im reče među ostalim, neka budu uvijek na oprezu i neka se čuvaju svojih dušmana, kojih vrapci imaju na pretek; neka budu uvijek na oprezu i neka ne idu ludo u pogibao. Ali da, što je stari govorio, to su mladi doskora zaboravili, pa kao što je mladost-ludost, tako su mladi vrapci mislili, da im je otac odviše bojažljiv, pa njegove savjete i opomene smetnuše posvema s uma.

Kada su lijepo jednoga ljetnoga dana veselo lijetali po polju i gostili se zlatnim pšeničnim zrnjem, dovukao se mačak do njih, upravo kada su sjedjeli nehajno na nekoj priječnici i čavrljali, pa iz nebuha skočio i pograbio jednoga i udavio ga, dočim je drugi za ovaj put sretno umaknuo.

Smionost, nehajnost i neposluh ne rode nikad dobrim plodom.

18. Konj i magarac.

Jedan je seljak tjerao na sajam konja i magarca, oba jednako natovarena. Kad su već dosta odmakli bili, iznemogne magarac posve, i zamoli konja: „Ah, prijane, ti si i veći i jači od mene, a ipak ne nosiš većega tereta od mene. Smiluj se i pomози mi, uzmi nešto moga tereta, jer ću inače skapati.“

Konj nije htio niti da čuje magarčevu prošnju: „Imam i sam dosta nositi!“ pomisli nemilosrdno. Hripljući i stenjući vukao se magarac, dok mu i zadnje sile ne malaksaše te se sruši bez daha. Gospodar je mlatio po njemu, al badava: magarac je bio mrtav. Sad ne mogaše drukčije sebi pomoći, nego je i sav teret magarčev natovorio na konja; a da ipak od magarca bar nešto koristi ima, sadre mu kožu, pa i nju baci na konja.

Konj se sada kajao radi svoga nemilosrđa, ali — kasno. „S malim trudom,“ govoraše konj u sebi, „mogao sam magarcu pomoći primivši nešto njegova tereta i spasivši ga tako od smrti. Sada moram da nosim sav njegov teret, pa još i kožu njegovu.“

Pomози drugu u nevolji i tebi će Bog pomoći!

19. Lasta i vrana.

Posvađaše se lasta i vrana radi toga, koja ima kakvo perje. Vrana s ovim riječima dokrajči svađu: „Tvoje je perje vrlo dobro u proljeće, ali moje mene i od zime čuva.“

Tko nam je samo u dobru prijatelj, malo vrijedi.

20. Sunce i vjetar.

Jednoć se — kako priča kazuje — prepirahu sunce i vjetar, ko je jači od njih dvojice. Napokon se dogovore, da će se jačim smatrati onaj, koji sputnika, koji im se baš približavaše, najprije skine kabanicu.

Vjetar prvi oštro i žestoko navali na istoga putnika; no što se vjetar većma ljutio, onaj se sve bolje i bolje zamatao i skrivao u svoju kabanicu.

Sada dođe red na sunce. Ono ti prižeže sa svom svojom toplinom na našega putnika i njemu naskoro postane vrućina nesnosnom. On dakle raspkopča svoju kabanicu, sunce još bolje prižeže tako, te putnik morade skinuti kabanicu, smota ju, metne kao jastuk pod glavu i legne u hlad, da malko otpočine i od velike žege odahne.

Zapamtite dobro: *da se više može postići milom nego silom!*

21. Pas i vuk.

Neki se vuk, ne znam ni sam kako, sprijateljio sa seoskim Šarovom. Pođoše zajedno putem, pa se razgovarali ko prava braća. Samo bi vuk svaki čas stao i ušutio, kad bi samo list pao ili ptica preletjela. Odmah ti moj vuk naćuli uši, spreman da se bije ili bježi.

„Zašto si tako nemiran?“ upita ga pas. „Ti ne počivaš ni časka. Idemo dalje mirno i bezbrižno.“

„Ne mogu,“ odgovori krvolok vuk, „sav mi je svijet neprijatelj.“

„Razumijem!“ završi Šarov, „ti činiš samo zlo. Tko zlo čini, dobru se ne nada!“

22. Nov čoban.

Pogodio gazda novog čobana, pa mu predao stado da tjera na pašu. Jedna matora semekasta ovca previše se napasila, pa je zato išla vrlo polagano i zaostajala za drugima.

Čoban se rasrdi, što se tako polako vukla, pa ne htijući čekati uzme kamen i baci se za njom. Nesrećom pogodi ju u rog i otkrnji ga. Sad se kajao i bojao svoga gospodara, te moljaše ovcu da ništa ne kaže gazdi.

„Imaj mozga,“ odgovori mu ovca, „ako ja i ne kazem ništa, ali će kazati moj krnjavi rog.“

Svako djelo, dođe na vidjelo.

23. Bolestan lav.

Lav neki ostari i ne mogaše više da se hrani svojom snagom, zato se dosjeti varki. Unišav u jednu špilju, izvali se, i stane se pretvarati da je bolestan. Životinje ga stanu polaziti, ali nijedna se više nije vratila iz špilje, svaku je lav požderao. Pošto je već mnogo zvjeradi zaglavilo, dođe i lisica k lavu; no znajući za njegovu lukavštinu, ne htjede unutra, nego stane podalje pred špiljom, pa ga upita:

„More, lave, kako ti je?“ Lav joj odvrati: „Borme zlo, nikad gore; ali zašto ne uđeš unutra? Lisica mu odgovori: „Ja bih rado unišla, ali vidim mnogo tragova od zvjeradi, koja je unišla ali ne vidim ni jednog traga od one, koja je izišla.“

Na drugom gledaj, a na sebi čekaj.

24. Vrabac i lasta.

Zavirio vrabac u laščije gnijezdo, da pozdravi sestru lastavicu: „Zdravo da si mila sestro lasto! Baš sam te rad bio vidjeti!“ — „Svrati mi u goste, primam te kao brata svoga.“ Sutra dan reče vrabac lastavici: „Tvoje je gnijezdo baš ugodno al vidiš, sele, za nas dvoje je premaleno. Dobro bi bilo da se ti odseliš.“

Zalud je kukala lasta, vrabac ju je izgonio.
Sila ne će da za pravdu znade.

25. Seljak i roda.

Seljak razapeo mrežu s nakanom, da u nju lovi divlje guske, koje su u polju činile veliku štetu. Jednom ulovi nekoliko gusaka i među njima rodu. — „Dobri čovječe!“ stade roda moliti seljaka, „pusti me, ja ti ni u čem nijesam skrivila i ne činim u polju tvojem nikakve štete; osim toga imam jošte staru majku, koju sam dužna hraniti“. — „Sve je to lijepo,“ odvrati seljak, „no zašto ja tebe nalazim u takvu rđavu društvu?“

Pticu po perju, čovjeka po drugovi . . .

26. Vepar i lisica.

Lisica opazi, kako je vepar svoje zube oštrio o jedan hrast, pa ga zapita, čemu to radi, kad tu nema nigdje nikakva neprijatelja? „Istina je,“ odgovori vepar, „pa zato baš i oštirim svoje zube, jer kad je neprijatelj već tu, onda nije više doba za oštrenje, nego za borbu.“

Želiš li mira, spremaj se na rat.

27. **Tri bika i lav.**

Tri bika se dogovore, da će se na paši složno braniti od svakog neprijatelja.. Tako složni prkosili su i samom lavu; ni on se nije usudio da na njih navali.

No bivši jednoga dana vrlo gladan uteče se lukavosti i zavadi ih. Oni se rastave, ode svaki sebi, a lav napadnuvši jednog po jednog lako ih savlada svu trojicu i razdere.

Sloga jači, a nesloga tlači.

28. **Ždral i vuk.**

Vuk je ugrabio ovcu, pa ju je tako pohlepno žderao, da mu je u grlu zapela jedna kost. Za skupe novce pogodi ždrala, da mu se maši u grlo i izvadi kost.

To pođe za rukom ždralu pa on zahtijevaše sada zasluženu nagradu. „Šta?“ prodere se vuk. „Ti bezobrazniče jedan, zar nijesi zadovoljan, da si živu glavu iznio iz vučjih ralja? Seli se odmah pa zahvali Bogu i mojoj velikodušnosti, da si još živ.“

Za dobra djela ne čekaj nagradu od ljudi nego od Boga.

29. **Lisica i lavica.**

Sastavši se jednoć lisica s lavicom, počne joj prigovarati, što ona svaki put okoti samo jedno, a ne više. Na to će lavica: „Istina da samo jedno, ali to jedno je lav!“

Konac djelo krasi!

30. **Gavran i lisica.**

Neki gavran ugrabio komad otrovanog mesa i stao na neko drvo da ga pojede. To vidi pohlepna lisica pa stane hvaliti gavrana kako ima lijepu boju i kako zna lijepo pjevati da ga je milota slušati. Gavranu je to vrlo godilo, pa počne odmah da pjeva: „Kvar, kvar, kvar“, a u to mu ispane onaj otrovani komad mesa, lisica ga uzme i stane gavrana ismijavati jedući meso. Ali nakon nekog vremena počne otrov djelovati i ona brzo ugine.

Čuvajmo se pohlepnosti!

31. **Da prijatelja i medvjed.**

Dva se prijatelja zavjeriše, da će jedan drugoga u svakoj zgodi i nezgodi potpomagati i vjeran biti jedan drugomu u sreći i nesreći. Tako pođu u svijet.

Iznenada iziđe medvjed pred njih u jednom tjesnacu. Da su bili složni, možda bi ga i savladali. No budući da je jednome draži bio život, nego zadana riječ, ostavi prijatelja na cjedilu i popne se brže-bolje na drvo. Kad je drugi vidio tu nevjeru, jedva je imao kada, da se baci na zemlju i mrtav pričini, budući da je čuo, da medvjed ne dira u mrtvaca.

Medvjed dođe, oblizne onomu, koji je ležao, lice i uši, gurne ga njuškom ovdje i ondje, i otklepa dalje držeći ga mrtvim. Kad je pogibelj bila prošla, siđe onaj s drveta i zapita svoga druga, što mu je prišapnuo medvjed.

„Krasnu opomenu“, odvrati ovaj, „samo šteta, što ju prije nijesam znao, reče: *Daj mi Bože u nevolji druga, bez nevolje i sam ću ga naći.*“

32. Lavica i zmija.

Kad se lav ženio, pozvao je u svatove nekoje odabrane životinje. One su pohitale svome caru na veselje. Podiže se zmija nezvana i ponese nevjesti lavici lijepu ružu na poklon. Lavica se začudila nezvanom gostu, ali ružu ne primi, već reče: „I ja sam prijatelj cvijeća, i ja ga volim, samo onda ne, kad mi ga zmija donese.“

Ne primaj dara nikada od rđavog čovjeka, jer ti ga nikad ne donosi u dobroj namjeri.

33. Dva brata.

Pred kućom na dudu glasno su držali sesiju vrapci. Međutim se dvojica zainade i počerupaju. Kavgali su se i kljunom i noktima. Od zla zaslijepjeni puste grane, pa popadaju na zemlju i mačak ih ščepa. Al prije, nego bi im otkinuo lude glave, zapita ih mačak: „Zbog čega ste se tako ljuto pokavgali?“ — „Protiv svojih neprijatelja su se savjetovala braća, i nas dvojica smo se za ovo zainadili.“

Tko ne će brata za brata, taj će tuđina za gospodara.

34. Pas i kola.

Bijesno je nasrćao pas na kola na drumu, sve je zubima kidao kolesa. „A šta si to tako bijesan?“ zapita ga krava sa ledine, „ta kola ti nijesu skrivila ništa!“ Zaškljoca zubima pas: „zar to nijesu kriva, što ona odoše a ja ostajem!“

Komu su gorka usta, ne može slatko pljunuti.

35. Lav, vuk i lisica.

Kralj životinja ponosni i gordi lav ležao je bolestan u svojoj špilji. Sve su ga životinje pohadale, samo se lisica skanjivala. Tu vuku dođe zгода, da se osveti svom krvnom dušmaninu, pa stane lisicu grdno opadati, da je to od nje strašna nadutost i preziranje, što ne će da se pokloni svome kralju i gospodaru. Dok je vuk još u riječi bio, dođe i lisica, pa iz posljednjih riječi odmah se dosjeti, da se tu radi o njenoj koži. Tek što je opazila, kako je lav ljutit, u tren oka se domisli, kako da se opravda. Lijepo i ponizno zamoli, da bi s lavom smjela govoriti, a dobivši s velikom mukom dopuštenje, reče :

„Velikodušni kralju i gospodaru, nemaš podanika, koji bi se više brinuo za tvoj život od mene. Jedva sam čula za tvoju bolest, odmah sam propitkivala i tražila lijek, kojim bi se mogao izliječiti. Pa sam ga sretno i našla prije jedno pol sata.“

Čuvši to lav, odmah se ublaži i zapita: „Kakav je to lijek?“

„Obloži svoj trbuh i rebra, sa vrućom, tek oderanom, vučjom kožom, pa ćeš ozdraviti,“ reče lisica lukavo.

Obradovan tim dade lav sa živa vuka odrijeti kožu. Lisica je sama obavljala taj posao, pa je prišapnula vuku u uho; „Kako ti meni, tako ja tebi!“

Tko pod drugim jamu kopa, sam će u nju pasti.

.....

Pribrao i uredio: I. P. Jablanović.

zkvh.org.rs

Razne knjige:

koje se mogu dobiti jedino kod Književnog
Društva „Alfa“ Subotica, Harambašićeva 7.

Velika Slava Božja u molit- vama i pesmama. Str. 804. u koži sa zlatorezom . . .	Din. 150'—	poštom 155'—
Slava Božja samo molitve U koži sa zlatorezom . . .	120'—	125'—
Svetotajstvo molitvenik za klanjanje presv. Oltarskom Sakramentu	12'—	13'—
Narodno Blago bunj. šok. narodne pjesme	10'—	11'—
Subotička Danica jedini bunj. šok. kalendar	„	10'—
Stari Mirotvorci. Divna pri- povijest iz doba apostola „	6'—	7'—
Crkvene pjesme za školsku mladež	3'—	3'25
Živa Ružica. Pravidnik o sv. ruzariju	2'—	2'25
Oltarsko Društvo. Priručnik „	2'—	2'25
Šestnedjeljna pobožnost sv. Alojziju	2'—	2'25
Sv. Potvrda. Nauk o krizm. „	2'—	2'25
Molitve za sv. ispovijed i pričest	1'—	1'25

I sve službene crkvene tiskanice.